

ת"פ 51453/12/14 - מדינת ישראל נגד א ר

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 51453-12-14 מדינת ישראל נ' ר(עציר)
בפני כבוד השופט, סגן נשיאה חגי טרסי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א ר (עציר)

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד דוד מנע

הכרעת דין

כתב האישום:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום ובו שלושה אישומים שעניינם מעשי תקיפה ואיומים כלפי הגב' ט ג (להלן: "המתלוננת"), אשר הייתה, על פי הנטען בכתב האישום, בת זוגו של הנאשם כ-8 חודשים. על פי המפורט באישום הראשון, ביום 15.12.14, ביקשה המתלוננת להיפרד מן הנאשם ובין השניים התפתח ויכוח. בחלוף מספר ימים, ביום 19.12.14, בסמוך לשעה. בילו הנאשם והמתלוננת במועדון ב. ושתו משקאות משכרים. במהלך שהייתם במועדון הזמין אדם אחר את המתלוננת לרקוד, ובעקבות זאת התפתח ויכוח בין הנאשם למתלוננת. לאחר מכן עזבו הנאשם והמתלוננת את המקום, ובדרכם לבית המתלוננת היכה הנאשם באגרופיו בחוזקה בפניה של המתלוננת, עד שנפלה ארצה. כתוצאה מכך נשברה שן קדמית של המתלוננת וכן נגרמו לה שפשופים, נפיחות ושריטות בפנים. בגין מעשים אלו מיוחסת לנאשם עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג - עבירה על סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

על פי עובדות האישום השני, כשלושה חודשים עובר ליום 15.12.14, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בעת שהנאשם והמתלוננת שהו בבית המתלוננת ב. הביעה המתלוננת את רצונה להיפרד מהנאשם ובין השניים התפתח ויכוח, במהלכו נטל הנאשם סכין מהמטבח והצמיד אותה לבטנה של המתלוננת. בגין מעשים אלו יוחסה לו עבירת איומים - עבירה על סעיף 192 לחוק. על פי הנטען באישום השלישי במהלך החודשים מרץ-דצמבר 2014, בשני מועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, הביעה המתלוננת את רצונה להיפרד מהנאשם ובין השניים התפתח ויכוח במהלכו דחף הנאשם את המתלוננת ותפס בידיה. בנוסף, במספר רב של מועדים, במהלך ריבים בין הנאשם למתלוננת, אמר לה הנאשם "אם לא תהיי איתי, לא תהיי עם אף אחד אחר" וכן אמר כי "יעשה אותך נכה או אהרוג אותך" בגין מעשיו אלו יוחסו לו שתי עבירות של תקיפה סתם - עבירות על סעיף 379 לחוק וריבוי עבירות איומים - עבירות על סעיף 192

לחוק.

הנאשם כפר בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. לדבריו, הוא והמתלוננת לא היו בני זוג, אלא היו נתונים בשלבי חיזור מתקדמים. באשר לאישום הראשון, אישר כי יצאו יחד לבלות במועדון, ובמהלך הביולוי התיישבה המתלוננת בשולחן עם אנשים זרים. מאוחר יותר, וללא קשר להתנהלותה הנ"ל, עזבו את המועדון ובדרכם הביתה נפלה המתלוננת, מבלי שתקף אותה כלל, וכך נגרמו חבלותיה. באישומים השני והשלישי כבר באופן מוחלט. לנוכח עמדתו זו של הנאשם, הובאו בפני כלל הראיות. אציין כבר עתה כי בסיכומיה חזרה בה התביעה מהטענה כי הנאשם והמתלוננת היו "בני זוג", ובהתאם לכך, עתרה להרשיע את הנאשם באישום הראשון בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה על סעיף 380, חלף העבירה החמורה יותר שיוחסה לו בכתב האישום. לאחר שנתתי דעתי לראיות שהובאו בפני שוכנעתי כי בכפוף למספר מצומצם של הסתייגויות שיפורטו בסוף דברי, הוכחה אחריותו של הנאשם למרבית העבירות שיוחסו לו בשלושת האישומים, ברמה של מעל לכל ספק סביר, ועל כן החלטתי להרשיעו בביצוע עיקר המעשים. להלן יובאו נימוקיי.

פרשת התביעה:

העדות המרכזית מטעם התביעה, הייתה באופן טבעי עדות המתלוננת. בנוסף אליה העידו שתיים מחברותיה, אשר שמעו ממנה על מעשיו האלימים של הנאשם בסמוך להתרחשותם. כמו כן העידו שניים משכניה, אשר פגשו בה ובנאשם בליל האירוע המתואר באישום הראשון, לאחר שובם מהביולוי במועדון. כמו כן העידה שוטרת הסיור, אשר פגשה במתלוננת בלי האירוע וגבתה את עדותה הראשונה, והוגשו בהסכמה מסמכים רבים נוספים שערכו חוקרי המשטרה. אתאר כעת את המרכיבים המרכזיים של עדויות אלה.

עדות המתלוננת:

המתלוננת העידה בפני ארוכות, ונחקרה בחקירה נגדית על ידי הסנגור המלומד, עוה"ד מנע, אשר אף הגיש לעיוני את הודעות המתלוננת במשטרה שסומנו נ/1-נ/4. בעדותה הראשית מסרה המתלוננת כי היא והנאשם יצאו כשמונה חודשים עובר לאירוע המתואר באישום הראשון. כרקע לאירועים, תיארה המתלוננת מערכת יחסים מורכבת, אשר ידעה עליות ומורדות. מצד אחד, חיזר אחריה הנאשם יפה, הביא לה פרחים, דאג לה, תמך בה וסייע לה להתמודד, כמי שחיה בארץ ללא בני משפחה נוספים. מנגד, סבל הנאשם מהתקפי קנאה קשים, במהלכם אף נקט באלימות כלפיה. על אף התנגדותה של המתלוננת, נהג הנאשם לבדוק במכשיר הטלפון שלה מי התקשר אליה או כתב לה. כשהייתה אומרת לו כי היא מבוגרת ממנו ב-11 שנה, כך שאין תוחלת למערכת היחסים ביניהם, לא היה מוכן לשמוע.

במהלך המריבות ביניהם, היה תופס אותה בידיים ו-"היה יכול לזרוק אותי, לתקוף אותי" (עמ' 9 ש' 15). כמו כן, במהלך הריבים: "הוא אמר הרבה משפטים. הוא אמר שהוא לא יעזוב אותי, לא ייתן לי ללכת. שאם אני אתרועע עם מישהו אחר הוא ירצח אותי, יהרוג אותי" (עמ' 9 ש' 18-19). עוד תיארה מקרים, אליהם לא התייחסה בתלונותיה במשטרה: "היו לנו בתקופה הזו רגעים שהוא דחף אותי, אני נפלתי וקיבלתי מכה מהמיטה, לא

הלכתי כמה ימים לעבודה...כי כל הרגל הייתה כחולה, היו רגעים שהוא קרע מעליי חלוק, היו רגעים שהוא שבר ספל על הקיר, לאחר מכן הוא קנה לי חלוק, קנה לי ספלים, בא בעצמו וטייח את הקיר שהוא שבר, היה עליה, ירידה, עליה, ירידה..." (עמ' 8 ש' 17-20).

באשר לאירועי האישום הראשון, בלילה שבין 18.12.14 ל-19.12.14, סיפרה המתלוננת כי מספר ימים קודם לכן היא והנאשם נפרדו. ביום האירוע עצמו, פגש בה הנאשם אחרי העבודה ברחוב. עזר לה לסחוב את הקניות שערכה לביתה, והציע לבלות ערב משותף במועדון לילה ובכך להיפרד יפה. המתלוננת הסכימה והשניים יצאו יחד מביתה. תחילה הלכו למועדון פגשו שם בבעלים ס אך המועדון היה סגור ולכן שהו שם זמן קצר ופנו למועדון. שם רקדו והנאשם אף הזמין אלכוהול. במהלך שהייתם במועדון, התנהג הנאשם בצורה נאותה, למרות שניכר היה שקינא לה כאשר אחד הגברים במועדון הציעה לה לרקוד, והיא סירבה. לאחר מכן, כשיצאו מהמונית בסמוך לביתה, לא הייתה המתלוננת מעוניינת שהנאשם יעלה לדירתה, שכן לא רצתה להמשיך בקשר הזוגי ביניהם. לדבריה, **"זה עצבן אותו. הוא התחיל לדחוף אותי, ולהגיד תלכי מה אני צריך לשכנע אותך, תלכי. הוא דחף אותי חזק. התחלתי להתנגד. אז הוא התחיל להרביץ לי, להכות אותי, אני נפלתי. איבדתי את ההכרה."** (עמ' 6 ש' 13-15), ובהמשך: **"בהתחלה סתם דחף אותי, פשוט דחף אותי. התחלתי להתנגד לצאת ואז הוא התחיל להכות אותי בפנים ובראש. אני כיסיתי את הפנים... מזה יש לי סימנים על גב של כפות הידיים... מאחת המכות שקיבלתי נפלתי. אחר כך אני לא זוכרת. אני זוכרת בתוך הפה טעם של דם... אני נפלתי, היו לי סימנים מתחת לעין... מתחת לאף, השן הייתה שבורה, הידים היו בשני הצדדים חבולות.. היו לי סימנים על הרגליים והמטומה על הראש"** (שם, ש' 23-31).

המתלוננת הבהירה כי את אירועי אותו הלילה **"אני רואה בצורה של פרגמנטים, של קטעים. אולי זה קשור לכך שאיבדתי את ההכרה כשנפלתי"**. לאחר אובדן ההכרה: **"התעוררתי מכך שהוא צעק בקול רם, הוא עמד על הברכיים וצעק ט תסלחי לי, תסלחי לי, מה עשיתי... הוא גם התחיל לקרוא לעזרה לאנשים שיעזרו לי... ותוך כדי אומר תראו מה עשיתי איתה. לאחר מכן אני לא זוכרת איך הגיעה המשטרה, אני כן זוכרת שעמדתי ליד הדלת שלי, אני זוכרת את השכנה, היא ניגבה את הפנים, אני זוכרת את המשטרה אצלי בדירה וזהו"** (שם, ש' 15-20).

עוד העידה המתלוננת לגבי המתואר באישום השני: **"לפני 3 חודשים בספטמבר אוקטובר אנחנו רבנו, הוא תפס סכין מטבח והניף אותו לעברי. אמרתי שאם אני אצעק או אתנגד, הוא פשוט ישחט אותי. את זה אני הבנתי שאם אני עכשיו אצעק או אצרח הוא פשוט ישחט אותי פה ועכשיו. אמרתי לו תרגע, שקט, אני אוהבת אותך, הוא חייך באירוניה והלך אחורה, עזב אותי"** (עמ' 7 ש' 22-25). בהמשך הסבירה כי **"אצלי במטבח יש מגירה... יש סכינים שאני משתמשת איתם כל הזמן, זה סכין גדולה, הוא לקח את הסכין הגדול, לא את הקטנים אלא את הגדול, הוא אמר עכשיו אני אשחט אותך כלבה, הניף, הרים את הסכין, הפסקתי לצעוק, עלה לי משהו לגרון ולא הצלחתי לדבר..."** (עמ' 8 ש' 2-3).

בהקשר זה אף הציגה המתלוננת הודעת טקסט ששלחה לנאשם, בה התייחסה לאירוע הנ"ל, והזכירה את הסכין. צילום מסך הטלפון, ובו התכתובות בשפה הרוסית, הוגש וסומן ת/5, וכן הוגש בהסכמה תרגום ההודעות לעברית, ת/17. על פי המזכר ת/15, שהוגש אף הוא בהסכמה, מדובר בהתכתבות מיום 15.12.14, החל מהשעה 13:57, שניהלה המתלוננת

עם הנאשם בעת שהייתה בעבודה. חילופי הדברים המתועדים ב-ת/5 ומתורגמים ב-ת/17 מתחילים בהודעה של המתלוננת לנאשם: **"אתה עוד תלמד אותי, יא חזיר?"**. הנאשם משיב: **"לכי להזדיין, יא זונה"**, ואז מבהירה לו המתלוננת: **"אתה על הסכין עוד תשלם ביוקר"**. הנאשם מגיב: **"את השנה החדשה אני אחגוג עם לובה!"** ומוסיף ביטוי בסלנג שמשמעותו: **"אני לא צריך אותך"**. המתלוננת מסכמת את השיחה במילים: **"תניח לי"**.

עוד התייחסה המתלוננת, במסגרת העדות הראשית, לחילופי דברים בינה לבין הנאשם, בתום העימות שנערך ביניהם במשטרה ביום 21.12.14. לדברי המתלוננת: **"הוא אמר למה את מוציאה את הריב מהבית (ביטוי ברוסית) למה את ממיינת את הכביסה המלוכלכת? עוד הכול יכול להסתדר. הוא אמר לי מה את רוצה להושיב אותי (כאילו בכלא), אמרתי שלא. הוא אמר תחזרי בך, מה את עושה?"** (עמ' 9 ש' 31-25). תיאור זה מעוגן היטב אף במזכר ת/12, אשר הוגש בהסכמה, ובו מתארת החוקרת ויקטורי לויבה את השיחה הנ"ל באופן הבא: **"לאחר סיום העימות... החשוד אמר למתלוננת, בשפה הרוסית 'למה את מוציאה את כל הכביסה המלוכלכת שלנו החוצה, את רוצה שאני אשב בכלא? ט את יכולה עדיין להתחרט'."**

לקראת סוף העדות הראשית ולאורך מרבית החקירה הנגדית עומתה המתלוננת עם סתירות מסוימות שהתגלו בין הודעתה הראשונה, נ/1, אשר נגבתה בדירתה בלי האירוע בשעה 3:05, זמן קצר לאחר הגעת המשטרה למקום, לבין הודעתה השנייה, נ/2, שנגבתה בשעות הצהריים, כשמונה שעות מאוחר יותר ולעדותה בבית המשפט. כפי שכבר הוזכר, הסבירה המתלוננת כי בעקבות התקיפה איבדה הכרתה, ומאז נזכרה באירועים רק בחלקים קטועים. במסגרת החקירה הנגדית עומתה עם מספר סתירות ספציפיות. כך למשל, בהודעה נ/1, כשתיארה את האיום בסכין, מסרה כי הנאשם הצמיד לה את הסכין לבטן, בעוד ב-נ/2 ובביהמ"ש תיארה הנפה בלבד של הסכין. כמו כן, בהודעה נ/1 מסרה כי הנאשם פגש בה בביתה וכי לפני הגעתו שתתה יין, בעוד שהחל מהודעתה השנייה מסרה כי פגשה בו ברח' שמואל הנציב וכי לא שתתה כלל בבית. עוד השתמע מהתיאור שמסרה המתלוננת ב-נ/1, כי אלימותו של הנאשם החלה עוד במועדון, בעוד בהמשך הבהירה כי זו החלה בדרכם לביתה.

עוד נשאלה המתלוננת לגבי שתיית אלכוהול באותו ערב, ואישרה כי שתתה בכל אחד מהמועדונים בו ביקרו, כך שיכול להיות שהייתה שתיה. עם זאת דחתה את האפשרות כי שתתה כמות של 6 כוסות וודקה, ובחקירה החוזרת אף הבהירה כי על אף השתייה, הייתה במצב "נורמאלי". כשנשאלה מדוע הסכימה לצאת עם הנאשם באותו לילה, על אף שכבר החליטה להיפרד ולאחר שבעבר כבר תקף אותה ואיים עליה, הזכירה המתלוננת כי לצד המורדות, היו לה ולנאשם גם תקופות טובות ונעימות, וכי לא ראתה סיבה שלא להיפרד ממנו בצורה יפה. באותו הקשר הוסיפה כי במהלך מעצרו הממושך היא חושבת כל יום האם נהגה נכון, בכך שהגישה את התלונה, שכן היא אינה רוצה להרוס לו את החיים. לדבריה, היא חשה בחסרונו של הנאשם, וככל שהדברים היו תלויים בה הייתה מבקשת שישוחרר ממעצר (עמ' 15 ש' 12-17).

פרק מרכזי נוסף בחקירה הנגדית התייחס לתעודות הרפואיות שהוצגו, ולמועד התייצבותה של המתלוננת לקבלת טיפול רפואי. בהקשר זה ראוי לציין כי הוגשו לעיוני המסמכים הרפואיים ת/1-4, מהן מצטיירת התמונה הבאה: ביום 19.12.14 בשעה 10:41, פנתה המתלוננת טלפונית, כמפורט ב-ת/1, לד"ר אנטולי פרדמן והתלונה על כאבי ראש, בחילה וכאבים בגוף לאחר שהותקפה לדבריה. בעקבות זאת הנפיק לה הרופא מרשמים לאופטלגין ופראמין, וכן אישור

מחלה עד ליום 27.12.14, הוא המסמך ת/2. לבדיקה רפואית ממש הגיעה רק ביום 22.12.14 בשעה 11:05, אז נבדקה בקופת החולים ע"י ד"ר צין גרמן, בפניו התלוננה על כך שהותקפה ונחבלה בפניה, לרבות אובדן הכרה, 4 ימים קודם לכן. עוד התלוננה על בחילה, כאבי ראש וכאבים בשיניים. בבדיקה, מצא הרופא שפשוף באזור עפעף תחתון חיצוני וזיגומה משמאל, שפשוף בעור שפה עליונה משמאל, שן חותכת עליונה מימין שבורה חלקית בחלק התחתון ורגישות בצוואר בסיבוב הראש שמאלה. עוד נמצאו חבלות בגפיים: מספר שטפי דם נקודתיים בחלק הפנימי של הזרועות, שטף דם בחלק חיצוני תחתון של זרוע ימין, שטף דם באמה הימנית, שטפי דם בשתי כפות הידיים ורגישות בקדמת הברכיים. אציין כי החבלות בפניה של המתלוננת אף תועדו בתמונות שצולמו על ידי החוקר יוסי מויאל בשעות הצהריים של יום 19.12.14 (ראו מזכר ת/18 והדיסק המצורף לו - ת/18 א'). כמו כן, תועדו החבלות כבר בליל האירוע על ידי הסיירת שירן נעאמה הן בהערת חוקר על גבי נ/1 והן בדו"ח הפעולה ת/22: "פנס בעין שמאל, נפיחות ושפשוף אדום מתחת לעין שמאל, שפשוף אדום בגשר האף, שפשוף מתחת לאף בצד שמאל, נפיחות בשפה העליונה מצד שמאל ושן קדמית ימנית שבורה במקצת".

במענה לשאלות הסנגור, מסרה המתלוננת כי בבוקרו של יום 19.12.14 הייתה אמורה לנסוע למשטרה ולכן התקשרה לרופא המוכר לה, אש הנפיק לה אישור מחלה, אותו אספה בדרכה למשטרה. בהמשך, פנתה לקבלת טיפול מסודר מרופא קופת החולים. באשר לחבלות, עמדה על כך שלא כולן נגרמו מנפילה בלבד, והפנתה לכך שבידיה למשל נגרמו חבלות בחלק הפנימי בגין הנפילה, בעוד השריטות על גב היד היו מהמכות שספגה מהנאשם. הנאשם הכה בה ודחף אותה מספר פעמים, עד שלבסוף נפלה וראשה נחבט באספלט.

עדויות חברותיה של המתלוננת:

מטעם התביעה העידו גם שתיים מחברותיה של המתלוננת, הגב' ו ס (להלן: "ו") והגב' נ נ (להלן: "נ"), אשר לא היו עדות לאירועים כלשהם, ולמעשה אף לא פגשו מעולם בנאשם, אך היו ערות לחלק מהמתרחש בין הנאשם למתלוננת, כתוצאה מפרטים שסיפרה להם המתלוננת.

ו למדה בעבר עם המתלוננת באולפן, והן נותרו מיודדות. באשר לפרטים ששמעה מהמתלוננת אודות הנאשם, מסרה כי **"בהתחלה סיפרה שהיו יחסים מאוד רומנטיים ויפים שהוא חזר אחריה יפה, כולה הייתה מאושרת ומאוהבת עם עיניים דלוקות. אחר כך התחילה לספר שהוא מאיים עליה, סיפרה שהוא קפץ עם סכין באיזה שהוא ריב שהיה, אמרתי לה שהיא צריכה להיפרד ממנו אם הוא מאיים. היא אמרה שהיא מפחדת, כי הוא איים עליה, שהוא יהרוג אותה, ירצח אותה או יטיל בה מום."** (עמ' 19 ש' 30 - עמ' 20 ש' 1). בהמשך הבהירה, לגבי האירוע עם הסכין, כי הנאשם החזיק בסכין, והניף אותה לעברה (עמ' 21 ש' 5-6), וכי שמעה מהמתלוננת על מקרה זה, עוד בטרם הותקפה על ידו בדצמבר 2014.

החברה הנוספת, נ, מכירה את המתלוננת כ-3 שנים מתוקף עבודתן המשותפת במפעל. בעדותה תיארה נ את שסיפרה לה המתלוננת אודות מערכת היחסים שלה עם הנאשם **"היא סיפרה שפעם אחת היה שהיא לא הייתה בעבודה שבוע בערך ובזמן שהיא לא הייתה היא אמרה שקרה משהו בבית אבל כשהיא התחילה לספר על החבר שלה**

היא אמרה אם את זוכרת אני לא הייתי שבוע בעבודה זה בגללו, הוא דחף אותי ואני קיבלתי מכה על הרגל, וצלעתי. חוץ מזה היא סיפרה שהוא תמיד מתקשר אליה...כמה פעמים שהם היו ברוגז הוא הגיע לבית שלה וסגר את החשמל בבית שלה... היא אמרה שהיא פוחדת ממנו, אפילו פעם אחת הוא אמר לה שאם היא לא תהיה איתו, הוא יעשה משהו לא כל כך נעים עם הפניים שלה, שאף אחד לא ירצה להיות איתה"(עמ' 21 ש' 27 - עמ' 22 ש' 3). עוד הוסיפה כי: "היא אמרה שהוא תמיד לקח טלפון שלה בדק מי התקשר אליה, מי שולח הודעה אליה, ושאל אותה מי זה, למה הוא מתקשר אליך" (עמ' 22 ש' 23-23).

עדויות השכנים- ד ומ ש(להלן: "ד" ו- "מ", בהתאמה)

מ והמתלוננת הנן שכנות, ודלתות הכניסה לדירותיהן סמוכות זו לזו בקומה השישית של הבניין. ד הנו בנה של מ, אשר אינו מתגורר עמה דרך קבע, אך ישן בדירת הוריו באותו לילה. בעדותו מסר ד כי בליל האירוע, בשעה מאוחרת, שמע דפיקות על דלת בית הוריו וכשפתח את הדלת היו שם 4 דמויות, ביניהן שכנתו אשר הייתה חבולה ופניה היו נפוחות והיא הייתה עם שן שבורה. לצידה היו שני נערים, אשר אינם מוכרים לו, שסיפרו כי מצאו אותם ברחוב שתויים, כשהמתלוננת מוטלת על הרצפה והנאשם מבקש את עזרתם. הנאשם עצמו "ישב על המדרגות בכה ונראה היה שמצטער על משהו, ובין היתר אמר שזו אשמתו והוא דחף אותה וצריכים לקרוא לאמבולנס או משהו שיעזרו לה." (עמ' 27 ש' 23-24). הנאשם דיבר בשפה הרוסית והוסיף ואמר שהמתלוננת נפלה. במהלך עדותו הבהיר כי אינו זוכר את המינוח המדויק בו נקט הנאשם, אך במסגרת החקירה החוזרת הבהיר נחרצות כי הנאשם השתמש במילה 'דחפתי'.

מ תיארה את האירועים באופן הבא: "זה היה לילה, התקשרו לדלת שלנו וביקשו להזמין משטרה, היו שני בחורים שכנראה עזרו לזוג לעלות עם שכנה שלי ועוד גבר, כשפתחתי את הדלת היא עמדה ליד דלת כניסה של הדירה שלה שהייתה סגורה והוא ישב על המדרגות מול המעלית על הרצפה ועמדו 2 בחורים שעזרו להם לעלות מהרחוב, הם פשוט לא דיברו רוסית ולא הצליחו לתקשר איתם". באשר לנאשם, מסרה כי בכה וביקש שיעזרו למתלוננת. הוא אמר "תעזרו לה תעזרו לה תעזרו לה, יכולתי להרוג אותה" (עמ' 29 ש' 22-32). להערכתה, הנאשם היה שיכור, וייתכן כי כך גם הייתה המתלוננת שכן התנהגותה לא הייתה הגיונית - היא פשוט עמדה ליד דלת הדירה ולא נכנסה, אך אולי נהגה כך כתוצאה מהחבלות.

עוד העידה כאמור הסיירת ש נ, אשר פגשה במתלוננת ובנאשם בליל האירוע, וגבתה מהמתלוננת את ההודעה נ/1, באמצעות מתנדב דובר רוסית. דו"ח הפעולה שערכה ת/22 הוגש בהסכמה, ובו מתואר כיצד הגיעה למקום ואיטרה ברחוב 3 בחורים כשאחד מהם, העונה לשם א, בוכה ואומר "היא נפלה, היא נפלה". שני הבחורים האחרים ציינו בפניה כיצד הלכו ברחוב והבחינו בנאשם ובמתלוננת כשכולה מנופחת בפנים וכי הם חושבים שהוא הרביץ לה. ש מתארת כי עלתה לדירה עצמה, שם פגשה במתלוננת, הבחינה בחבלות ובהמשך גבתה ההודעה. עוד הבהירה כי ב-ת/22 חזרה פעם נוספת על הפרטים שמסרה המתלוננת בהודעה נ/1, וכי אין מדובר על כך שניהלה עם המתלוננת שתי שיחות נפרדות, אחת שתועדה ב-נ/1, ואחת אחרת שתועדה ב-ת/22.

פרשת ההגנה:

מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו, וכן העידו אחותו, חברתו לשעבר, והבעלים של מועדון. אתאר עיקרי גרסתם.

גרסת הנאשם:

בטרם אתייחס לדברים שמסר הנאשם בעדותו בבית המשפט, ראוי להתייחס בקצרה להתנהלותו ואמרותיו במהלך חקירת המשטרה. על פי המפורט במזכר ת/9, לאחר שהנאשם עוכב לתחנת המשטרה, ביקשו השוטרים לגבות ממנו הודעה, אך ניסיון להעיר את הנאשם משנתו ולתקשר איתו בשעה 04:45 לא צלח. בהמשך, בשעה 7:00 לערך, פנה הנאשם לאחד השוטרים בשפה העברית בנוגע למעילו, ולאחר מכן חזר ונרדם (ראו המזכר ת/16). אני מציין פרטים אלה לנוכח העובדה כי כשנגבתה ממנו לבסוף הודעתו הראשונה ת/7, בשעה 8:01, נמנע הנאשם מלענות על שאלה כלשהי ששאל אותו החוקר, וגם כשהובא מתורגמן לשפה הרוסית המשיך לנקוט באותה מדיניות. רק כשהסתיימה החקירה, פנה הנאשם לפתע בעברית אל השוטרים והבהיר כי הוא אינו מוכן לדבר איתם אלא אך ורק עם המתלוננת (ראו ת/7 ש' 35-37 וכן המזכר ת/10).

לפיכך מסר הנאשם לראשונה את גרסתו לאירועים רק בהודעתו השנייה ת/8, אשר נגבתה ממנו ביום 21.12.14 בשעות הבוקר. בהודעה זו מסר כי פגש במתלוננת ברחוב שדרות הנציב כשהייתה בדרכה לביתה וכששקיות קניות בידה. יחד הלכו לביתה, ומאחר שלא רצתה להישאר שם הלכו תחילה ל. שם ישבו ושתו אלכוהול, ובהמשך נסעו והמשיכו לשתות במועדון ה. בסביבות 1:00 יצאו מהמועדון, נסעו במונית לביתה של המתלוננת, ובדרכם לבית נפלה לפתע המתלוננת על הרצפה, ושני צעירים סייעו לו להעלות אותה לבית, דפקו בדלת השכן והזעיקו משטרה. הנאשם שלל את המיוחס לו, הכחיש שאמר לשכן שהנפילה הייתה באשמתו, והבהיר כי היה "מסטול מאלכוהול ולא זוכר כלום" (ת/8, ש' 18-19). כמו כן הכחיש את הטענות בדבר גילויי אלימות קודמים. לדבריו, לא בדיוק נפרד מהמתלוננת כמה ימים קודם לכן, אלא "היה לנו ויכוח על עץ של חג מולד ולא דיברנו כמה ימים" (שם, ש' 31-30). הנאשם עמד על גרסתו גם בעימות שנערך לאחר מכן עם המתלוננת, כמתואר בדו"ח העימות ת/6. במהלך העימות אישר הנאשם כי בעת ששהו במועדון היה שם בחור קווקזי שהציע למתלוננת לרקוד, אך לדבריו הוא לא התעצבן מכך ולא הכה את המתלוננת. חילופי הדברים לאחר העימות, בדבר "הכביסה המלוכלכת", כבר תוארו על ידי מוקדם יותר.

בעדותו בבית המשפט, עמד הנאשם על כפירתו, ומסר זו הפעם גרסה ארוכה ומרובת פרטים לגבי האירועים. הוא כפר בכך שאיים אי פעם על המתלוננת או תקף אותה. באשר לאישום הראשון, טען כי חבלותיה של המתלוננת נגרמו כולן כתוצאה מנפילתה, על רקע צריכה מופרזת של משקאות אלכוהוליים. הוא אישר כי יצא עם המתלוננת 8 חודשים, ולטענתו כלל לא נפרדו, אלא שהיה ביניהם ויכוח לגבי השאלה מי ישלם לחשמלאי, שתיקן את דוד השמש בבית המתלוננת. לאחר 3 ימים בהם לא דיברו, רצה להתנצל, הלך לביתה וחיכה לה בכניסה. כשלא חזרה בזמן מהעבודה דאג לה והתקשר אליה. היא מסרה שהיא חוזרת מקניות והם קבעו להיפגש, ולאחר שנפגשו לקח ממנה את השקיות וחזר עמה לביתה. לדבריו, "היה לפני כריסמס, הבאתי לה עץ יפה והיא עשתה עץ יפה של הסילבסטר" (עמ' 33 ש' 25-26). המתלוננת דרשה מהנאשם פיצוי על כך ששילמה לחשמלאי, ולאחר שהנאשם הביע נכונות לפצותה בכל דרך שתמצא לנכון, אמרה שהיא רוצה לצאת, והם יצאו יחדיו למועדון התמנון.

לאורך עדותו כולה, ניסה הנאשם להציג את המתלוננת כמי ששתתה כמות רבה במיוחד של אלכוהול, במהלך חייה בכלל, ובליל האירוע בפרט. לטענתו, כבר בעת שפגש בה ברחוב, עוד בטרם הגיעו לביתה, הייתה המתלוננת שתויה, שכן **"שתתה עם אחד הרופאים ממקום העבודה שלה"** (עמ' 39 ש' 30-31). בהמשך, במועדון שבה כל אחד מהם 4-5 כוסות של וודקה ומשקאות אלכוהוליים נוספים, שלגבי טיבם לא הצליח למסור גרסה אחידה. על מנת לבסס טענתו זו, הציג את הקבלה נ/6 מטעם מועדון הנושאת תאריך 19.12.14, ועליה נקוב סכום של 250 ₪ "עבור שתיה חריפה". כשהתבקש להרחיב אודות הקבלה וטיב השתייה שנרכשה מסר כי למעשה הסכום הנ"ל אינו משקף את כלל השתייה שרכשו. עוד טען כי בעל המועדון לא היה נוכח במקום, כך שהמשקאות נמסרו להם על ידי אחד העובדים. כמו כן אישר כי הקבלה לא הונפקה במועד הרשום בה, אלא הוכנה לבקשתו בדיעבד על ידי יבגני, בעל המועדון, אליו התקשר במהלך שהייתו במעצר. עוד אישר כי הוא מכיר את יבגני הנ"ל שנים רבות, מאז היה כבן 17.

בהגיעם למועדון ה., הזמינו עוד שתייה חריפה, החלו לרקוד ובשלב מסוים התיישבה המתלוננת בבר לצד אדם זר, והתנהגה באופן שגרם לנאשם לסבור כי היא שיכורה כלוט. לפיכך, ביקש ממנה לשוב הביתה, אך היא סירבה. את שהתרחש לאחר מכן תיאר במילים הבאות: **"אמרתי לה שהיא לא נשארת כי היא מסטולה, היא אמרה טוב... החזקתי אותה מתחת לבית השחי שהיא לא תיפול היא הייתה מתנדנדת... אותו אחד שהיא דיברה איתו יצא החוצה... פתאום היא התקדמה אליו חזרה והיא חיבקה אותו, אמרתי לה מה את עושה, בואי נלך הביתה היא אמרה שהיא לא רוצה ללכת הביתה ורוצה להישאר איתו. אז אמרתי לה שהיא לא מכירה אותו בכלל ולא יודעת מה הוא רוצה ממנה, ושהיא לא יודעת מה היא עושה... לא נגעתי בה בשום שלב... הייתי מסטול ושיכור ורציתי בכל מחיר להחזיר אותה הביתה כמו שהיא... ובסוף היא עזבה אותו ובאה אליי ותפסנו מונית... כאשר הגענו מתחת לבית יצאתי ראשון... אני בעדינות הוצאתי אותה ולקחתי אותה והתחילה להתקדם ובוכה ואני לא שמתי לב איפה התיק שלה, וראיתי בתוך המונית כדי שלא שכחנו כלום. כשסגרתי דלת היא הייתה רחוקה ממני ב-4-5 מטר, ופתאום ראיתי אותה נופלת ליד המדרכה ואז כאשר סיבבתי אותה אליי ראיתי שיש לה סימנים של דם בכל הפנים, אני נבהלתי והתחלתי לבכות, אני גם הייתי מסטול והתחלתי לבכות כי הרגשתי שאני אחראי עליה...ראיתי שני בחורים וביקשתי מהם שהם יעזרו לי להרים אותה... ואמרתי להם שהיא נפלה כי הם שאלו אם הרבצתי לה... בתוך 2 דקות באו שוטרים "** (עמ' 34 ש' 22 -עמ' 35 ש' 19).

מטבע הדברים התבקש הנאשם להסביר במהלך חקירתו הנגדית, מדוע לא מסר בהודעותיו במשטרה, את מכלול הפרטים שתיאר בהרחבה בעדותו בבית המשפט. תשובתו הייתה כי מדובר בפרטים הנודעים לעניינים אישיים שלו ושל המתלוננת, ולכן בחר שלא למסור אותם בחקירה, ורק כשהבין בדיעבד שעליו להגן על עצמו ולשתף בכל הפרטים, חשף את המידע בעדותו בבית המשפט. בהמשך, התקשה הנאשם להסביר כיצד זה לא הבין כבר בשלב החקירה, ובוודאי לאחר שהוחזק מספר ימים במעצר, כי עליו למסור את כל הידוע לו. עוד התקשה להסביר כיצד בדיעבד מסוגל הוא למסור פרטים כה רבים, אותם לא מסר בעבר, בהתחשב בכך שעל פי הודעתו שלו היה שיכור כלוט במהלך אותו לילה. כמו כן, לא מסר כל הסבר מתקבל על הדעת לכך שסירב לענות לשאלות השוטרים ב-7/7, ורק דרש לשוחח עם המתלוננת. לדבריו, רצה לדבר איתה כדי לדעת מה קרה לה, ולא היה מוכן לדבר עם השוטרים שכן לא הרגיש טוב ולא חשב שהוא עשוי להיעצר.

באשר לחילופי הדברים שתועדו לאחר העימות, בדבר "הכביסה המלוכלכת", אישר הנאשם כי אמר את הדברים, אך טען כי כוונתו הייתה לכך שהמתלוננת חושפת דברים אינטימיים ביניהם, ולא לכך שתיארה את האלימות כלפיה. עוד

נחקר לגבי הפערים שבין גרסתו בבית המשפט לגרסתו בחקירת המשטרה, לגבי העילה למריבה בינו לבין המתלוננת. כזכור, טען בהודעתו ת/8 כי הויכוח היה על עץ לג המולד, בעוד בעדותו תיאר ויכוח על תשלום לחשמלאי, ולגבי העץ תיאר דווקא שביעות רצון מצד המתלוננת כלפי העץ שהביא לה. הנאשם התקשה להסביר גם סתירה זו, וניסה לטעון כי אמנם קנה לה עץ יפה, אך היא כעסה על כך שלא רכש קישוטים מסוימים.

כשנשאל לגבי עדויותיהם המפלילות של השכנים, טען כי כלל לא ראה אותם וכי למעשה כלל לא עלו לקומה השישית בבניין. לדבריו, דפק על דלת בקומה הראשונה בלבד, ולאחר מכן שהה יחד עם המתלוננת מתחת לבניין. על גרסתו זו עמד גם לאחר שעומת עם דבריו ב-ת/8 ובעימות ת/6, מהם השתמע כי בעזרת שני הבחורים הצעירים העלה את המתלוננת לעבר דירתה, ופגש בשכן שעל דלתו דפקו השניים.

מטבע הדברים נחקר הנאשם גם על אותה הודעת טקסט ששלחה לו המתלוננת בנוגע לסכין, ולכך שישלם ביוקר על השימוש שעשה בה. בהקשר זה טען הנאשם כי המתלוננת ניסתה להתאבד 3 פעמים, כאשר אחת הפעמים הייתה באמצעות סכין, אותה החביאה בארגז הכביסה המלוכלכת. על קרע גרסה זו שאלתי את הנאשם מדוע עליו לשלם ביוקר על ניסיון התאבדות שמבצעת לדבריו המתלוננת. תשובתו הייתה שמשום שהיה איתה ברגעים אלה, טענה כלפיו המתלוננת כי הוא לוקח על עצמו את האחריות לאירועים. עוד הוסיף וטען לראשונה כי איימה עליו לא פעם שתכניס אותו לכלא, אך מכיוון שלא לקח את הדברים ברצינות לא מסר אותם כשנחקר במשטרה.

עדי ההגנה הנוספים:

כאמור, העידו מטעם ההגנה גם אחותו של הנאשם, חברתו לשעבר וי, הבעלים של מועדון ה. אחותו של הנאשם, הגב' א מ שללה את טענת המתלוננת לפי סיפורה לה בעבר על האיום בסכין מצידו של הנאשם. עוד תיארה שיחה בינה לבין המתלוננת ביום בו נעצר הנאשם, במהלכה נשמעה לה המתלוננת שיכורה. החברה לשעבר, הגב' א, מסרה כי לאורך כל היכרותה עם הנאשם, ואף כשהיו בני זוג במשך כשנה, לא היה בהתנהגותו מרכיב אגרסיבי כלשהו. מובן כי בדברים אלה אין כדי להשליך על השאלות השנויות במחלוקת, ולכן דומה כי אין לעדות זו משקל ראייתי כלשהו.

באשר לעדותו של י הרי שאף הוא הצטרף לניסיונות הבוטים של הנאשם לתאר את המתלוננת כמי שצורכת אלכוהול דרך קבע ומאבדת אגב כך שליטה במעשיה. לדבריו, כאשר המתלוננת שתויה היא "מתחילה" עם כל הגברים שסביבה. באשר ליום האירוע, טען כי כשהגיעה המתלוננת למועדון, היא אמרה ששתתה וודקה והיא רוצה להמשיך לשתות וודקה. לדבריו, היא הגיעה למועדון שיכורה, ושתתה שם 6-7 כוסות וודקה נוספות.

כשעומת עם טענת הנאשם לפיה כלל יבגני לא היה במועדון באותו היום, אלא רק הברמן שלו, טען כי כן נכח במקום וצפה בהם דרך מצלמות האבטחה, אך לא התקרב אליהם משום שהמתלוננת הייתה "נדבקה" אליו. כמו כן נתגלו סתירות בין דבריו לבין עדות הנאשם, לגבי טיב המשקאות שצרכו השניים באותו לילה. באשר לקבלה נ/6, אישר יבגני כי הוא זה שהנפיק אותה, וטען תחילה כי נרשמה על ידו ביום שלמחרת. מייד לאחר מכן מסר כי למעשה הנפיק את הקבלה כעבור שבוע, או שבועיים והבהיר כי עשה זאת לבקשת אחיותיו של הנאשם, אשר באו אליו, סיפרו כי הנאשם

נעצר, וביקשו קבלה על מנת להוכיח כי השניים שתו באותו לילה. עוד שלל יבגני את האפשרות כי היה זה הנאשם שדיבר איתו וביקש ממנו את הקבלה, וטען כי הדבר אינו אפשרי משום שהנאשם היה כבר עצור.

דין והכרעה:

הראיה המרכזית לחובת הנאשם היא עדותה של המתלוננת, אשר תיארה את השתלשלות האירועים הנוגעים לאישום הראשון וכן את האירועים הנוגעים לאישומים השני והשלישי. על רקע זה אין פלא כי סיכומי ההגנה מתמקדים במידה רבה בטענות בדבר מידת המהימנות שניתן לייחס למתלוננת, על רקע סתירות שונות העולות מעדויותיה. טענות אלו יידונו מיד בהרחבה, אך ראוי יהיה להזכיר, כבר בפתח הדברים, כי עדות המתלוננת אינה עומדת במקרה זה לבדה, וכי הוצגו בפני ראיות משמעותיות נוספות התומכות בה ומחזקות אותה, אשר ביניהם ראוי להזכיר את עדויות השכנים דוד ומרינה, את חילופי הדברים לאחר העימות, את עדויות חברותיה, הודעת הטקסט הנוגעת לאיום בסכין והתעודות הרפואיות שהוצגו. אשר על כן, אין מדובר במקרה בו עומדות זו מול זו שתי גרסאות סותרות, והתביעה נשענת כל כולה על עדות מתלוננת נטולת חיזוקים חיצוניים, אלא בעדות, שגם אם אינה נטולת קשיים, הרי שהיא נשענת על קרקע ראייתית מוצקה.

אם אפנה כעת להערכת מהימנותה של המתלוננת, הרי שאפתח בכך שאומר כי בעדותה בפני הותירה רושם בלתי אמצעי חיובי ואמין. המתלוננת מסרה תיאור שוטף ומפורט, בעל אופי מתון ובלתי מתלהם, ללא כל ניסיון להפריז בתיאור האירועים. המתלוננת תיארה קשר מורכב בינה לבין הנאשם, קשר אשר ידע עליות ומורדות, ולצד החלקים הבעייתיים שבו, הדגישה גם את החלקים הטובים ואת החום והתמיכה שהעניק לה הנאשם. היא אף ביטאה מפורשות את האמביוולנטיות שחשה כלפי הגשת התלונה וכלפי הצורך להעיד לחובת הנאשם, את הגעגוע שהיא חשה כלפיו לעיתים ואת רצונה כי ישוחרר ממעצר ותצומצם ככל שניתן חומרת הפגיעה בו. עוד אציין כי המתלוננת השיבה לכל שאלה שהוטחה בה באופן ישיר, וגם אם נדרשה התובעת לרענן זיכרונה באשר לפרט כזה או אחר, לא היה בכך כדי לפגוע ברושם האמין שהותירה.

לצד דברים אלה, אין להתעלם מקשיים מסוימים שהתעוררו בנוגע לעדות המתלוננת. ראוי לציין כי הסנגור המלומד לא הותיר בסיכומיו אבן על אבן ומנה שורה ארוכה של טענות בדבר מהימנות המתלוננת. אינני מוצא צורך להתייחס אליהן אחת לאחת, אך ניתן להצביע על שלוש טענות מרכזיות המחייבות התייחסות, וכוללות בחובן את מרבית הדוגמאות עליהן הצביע הסנגור. טענה ראשונה נוגעת למצבה של המתלוננת במהלך האירועים, לנוכח העובדה אשר אינה שנויה במחלוקת לפיה הייתה נתונה תחת השפעת אלכוהול. טענה נוספת, נוגעת לפרטים שהוסיפה המתלוננת בעדותה בבית המשפט, ואשר לא בא זכרם בהודעותיה במשטרה. סוגיה שלישית ואחרונה עניינה הפערים אשר התגלו בין האמור בהודעתה הראשונה של המתלוננת 1/נ, אשר נמסרה בסמוך לאחר האירוע, לבין דבריה בהודעה הבאה 2/נ, שנגבתה לאחר מספר שעות התאוששות ובעדותה בבית המשפט.

אם אתייחס תחילה לפערים בין ההודעה הראשונה, לגרסה המגובשת והמפורטת יותר שנמסרה בהמשך בהודעות הבאות ובבית המשפט, הרי שפערים אלה כוללים בין היתר את דבריה ב-1/נ לפיהם נפגשו בביתה ולא ברחוב, כי שתתה בבית מבקבוק יין, כי במקרה בו איים עליה בסכין אף הצמיד אותה לבטנה, וכן את המסקנה המשתמעת מ-1/נ לפיה

החלה האלימות כבר במועדון, ולא רק בדרכם הביתה. לאחר שנתתי דעתי לדוגמאות מרכזיות אלה, ולכלל הטענות שהעלה הסנגור בהקשר זה, אין בהן, לטעמי, כדי לפגוע במהימנות המתלוננת אלא פגיעה זניחה, אם בכלל. אזכיר כי עדותה הראשונה של המתלוננת נגבתה ממנה בסמוך מאד לאחר אירוע התקיפה, בהיותה שרויה עדיין תחת הלה הפגיעה שחוותה, בהיותה חבולה ותחת השפעת אלכוהול. מדובר בהודעה ראשונית קצרה, אשר נגבתה באמצעות מתנדב דובר רוסית שתרגם את דבריה. בנסיבות מעין אלה נקל להבין כיצד מתקבלת מההודעה תמונה חלקית, ולא בהכרח מדויקת במאת האחוזים, ובדיוק לשם כך מתבצעת כעבור זמן קצר פעולת חקירה נוספת ומפורטת, בדמות נ/2, אשר נגבתה בשעות הצהריים, כשמונה שעות מאוחר יותר, לאחר שניתנה למתלוננת שהות קצרה להתאושש ולעבד את האירועים הקשים שחוותה. במובן זה, להודעה נ/2, אשר אין חולק כי היא מתיישבת באופן מלא עם גרסתה העדכנית של המתלוננת כפי שנמסרה בבית המשפט, יתרון משמעותי על פני ההודעה הראשונית נ/1. יתרה מכך, מדברי הנאשם עצמו עולה כי הפרטים שנמסרו ב-נ/2, מדויקים יותר מאלה שנמסרו ב-נ/1, שכן הוא עצמו מאשר את המפגש ברחוב. ושולל את האפשרות כי המתלוננת פתחה בביתה בקבוק יין ושתתה ממנו.

עוד ראוי לציין בהקשר הנוכחי כי המתלוננת עומתה עם מכלול הסתירות בעדויותיה וסיפקה להם הסברים משכנעים. אין לי כל ספק כי הפער הקיים בנוגע לאופן השימוש בסכין, נובע מקשיים בתרגום תיאוריה המילוליים של המתלוננת מהשפה הרוסית לעברית. קושי זה התעורר גם במהלך הדיון בבית המשפט, כאשר המתורגמן תרגם את דברי העדה ורה כאילו "קפץ" הנאשם על המתלוננת עם סכין, ובהמשך הבהיר כי מדובר היה בהנפה בלבד, בדיוק כפי שתיארה המתלוננת ב-נ/2, בעימות ת/6 ובדבריה בבית המשפט. המתלוננת הבהירה לאורך כל הדרך כי האיום היה בהנפת הסכין בלבד, ושללה את הטענה כי בדבריה ב-נ/1, התכוונה לכך שגם הצמיד את הסכין לגופה. הסבריה אלה מקובלים עלי לחלוטין. באשר לטענה כי ב-נ/1 טענה כי האלימות מצד הנאשם התפרצה כבר בעת שהייתם במועדון, הרי שעיון מעמיק בהודעה מעלה כי מסקנה זו אינה מתחייבת וכי ניתן לקבל את ההסבר על פיו מדובר פשוט בתיאור חלקי של האירועים, בו מסרה המתלוננת כי ההתפרצות האלימה מצידו של הנאשם, באה על רקע הקנאה שהתעוררה בו כתוצאה מההתרחשויות במועדון. לפיכך, אין בפערים המסוימים בין נ/1 לגרסתה המאוחרת והעקבית של המתלוננת, כדי לפגוע באופן ממשי במהימנותה.

באשר לטענה השנייה, שעניינה תוספות או אי התאמות בין הגרסה שמסרה ב-נ/2 לבין זו שמסרה בבית המשפט, הרי שאין חולק כי בבית המשפט תיארה אירועים אלימים נוספים שאירעו בינה לבין הנאשם. בין היתר הזכירה מקרה בו נפגעה ברגלה כתוצאה ממעשיו ונעדרה מהעבודה למשך שבוע. עוד ציינה אירועים בהם שבר כוס וקרע חלוק השייך לה. בנסיבות אחרות ייתכן כי היה מקום לייחס משקל לכך שטענות אלה עלו לראשונה בבית המשפט ונכבשו עד אז, באופן המטיל ספק במהימנותן, אך עיון בפרוטוקול מגלה כי הנאשם עצמו, בעדותו בפני, אישר את שבירת הכוס, קריעת החלוק ואת החבלה ברגלה של המתלוננת שהביאה להיעדרותה מהעבודה, תוך שהוא מספק לכך הסברים השוללים קיומה של אחריות פלילית. אינני נדרש, בהקשר הנוכחי, לקבוע ממצאים מובהקים בסוגיות אלה, אשר אינן מצויות בגדרו של כתב האישום, ודי בכך שהנאשם עצמו מאשר את התרחשויות האירועים שתיארה המתלוננת, על מנת לקבוע שאין בכבישת טענות אלה מצידה כדי לפגוע במהימנותה. עוד ראוי להזכיר כי בהודעה נ/2 נשאלה האם סיפרה לגורם כלשהו על איומיו ותקיפותיו של הנאשם והשיבה בשלילה. בביהמ"ש הסבירה כי סברה בטעות שהכוונה הייתה האם סיפרה למי מגורמי אכיפת החוק ועל כן ענתה בשלילה, ולא סיפרה על שיחותיה עם חברותיה בנושא זה. בשים לב לעדויותיהן המהימנות של אותן חברות, אין ספק בעיניי כי אכן שיתפה אותן בקורותיה, ועל כן הסברה זה מקובל עלי.

לא נותר לי אלא להתייחס לשאלת צריכת האלכוהול ולהשלכתה של זו על מצבה של המתלוננת בליל האירוע. אזכיר כי המתלוננת עצמה לא שללה את האפשרות כי הייתה שתויה, אם כי הבהירה כי הייתה עדיין במצב "נורמאלי". בהקשר זה אבהיר כי לא ניתן לקבל כלל ועיקר את טענות הנאשם באשר לכמות האלכוהול האדירה ששתתה המתלוננת. מדובר היה בניסיון בוטה ועקר מצדו לצייר אותה כשתיינית חסרת תקנה ונטולת כל מימד של שליטה עצמית. תיאוריו אלה היו במידה רבה כבושים, נטולי תמיכה ראייתית של ממש (ראו בהקשר זה הדיון בהמשך בנוגע לקבלה נ/6), כשמאחוריהם בלט הניסיון השקוף להסיר מעליו האחריות לתקיפת המתלוננת ולגלגל אותו אל המתלוננת עצמה וצריכת האלכוהול המופרזת שלה. כמו כן, אין כל בסיס לטענה כי באותה עת צרכה המתלוננת "תרופות פסיכוטיות", כנטען בסיכומי ההגנה, כאשר המתלוננת שללה זו מכל וכל והבהירה כי לאחר האירוע האלים שחוותה נטלה למשך תקופה מסוימת תרופות הרגעה. אין חולק על כך שהמתלוננת אכן שתתה באותו לילה כמות מסוימת של משקאות אלכוהוליים, וכי על רקע זה, כמו גם לנוכח החבלות שספגה, התקשתה לשחזר באופן מלא כל פרט ופרט מאירועי אותו הלילה ואף הבהירה בעצמה כי היא זוכרת את האירוע **"בצורה של פרגמנטים, של קטעים"** אך לנוכח עדותה המהימנה של המתלוננת ומכלול הראיות הנוספות התומכות בגרסתה, לפיה תקף אותה הנאשם וכתוצאה מכך נפלה ונחבלה, אין לי כל ספק כי אכן כך היו פני הדברים, וכי השתייה החריפה ששתתה לא היא שהביאה כשלעצמה לאותה נפילה.

אם אפנה כעת לבחינת אותן ראיות חיצוניות המחזקות משמעותית את גרסת המתלוננת ומאמתות אותה, הרי שבראש ובראשונה ראוי להזכיר את עדויות השכנים, דוד ומרינה. עדים אלה, אשר לא הייתה להם כל נגיעה לאירועים עצמם, ואשר היכרותם המוקדמת עם המתלוננת הייתה בסיסית בלבד, הותירו רושם אמין ביותר, ואין לי כל ספק כי תיאור בצורה אותנטית את שראו ושמעו באותו לילה. שניהם תיארו את הנאשם כמי ששהה בקומה השישית ביחד עם המתלוננת ושני הצעירים שסייעו לה, ישב על המדרגות, מירר בבכי וביקש כי המתלוננת תקבל עזרה. תיאור זה כשלעצמו אינו קושר את הנאשם לביצוע מעשי האלימות המיוחסים לו, אך די בו כדי לדחות את גרסת הנאשם לפיה כלל לא עלה לקומה השישית. יתרה מכך, הן דוד והן אמו מרינה תיארו כל אחד אמרות נוספות מצדו של הנאשם, המעידות באופן מובהק על אחריותו לתקיפה ולחבלות שנגרמו למתלוננת. ד ציין כי הנאשם אמר **"שזו אשמתו"** ושהוא דחף את המתלוננת, ועמד נחרצות על הטענה כי הנאשם השתמש במילה "דחפתי", משמע הנאשם הודה, מסערת ליבו, בכך שדחף את המתלוננת וגרם לנפילתה, כך חבלותיה נגרמו "באשמתו". מוסיפה על כך עדותה האמינה של מרינה לפיה שמעה את הנאשם אומר: **"תעזרו לה תעזרו לה, יכולתי להרוג אותה"**, שגם בה נטילה ברורה של אחריות מצידו של הנאשם לכך שתקיפה אלימה מצידו היא שגרמה למצבה הקשה של המתלוננת. הודאה מלאה בכל המיוחס לו על ידי המתלוננת בוודאי שאין כאן, אך "ראשית הודיה" בתקיפתה האלימה בליל האירוע הראשון, בוודאי שקיימת באמרות ברורות אלה, אשר מחזקות באופן משמעותי ביותר את תיאוריה של המתלוננת.

חיזוק נוסף לדבריה של המתלוננת לגבי האישום הראשון ובכלל ניתן למצוא בחילופי הדברים שתועדו בין הנאשם למתלוננת בצאתם מהעיוות. כזכור, אישר הנאשם כי פנה אל המתלוננת בשפה הרוסית בדברים כפי שתועדו בעדותה ובמזכר ת/12 שהוגש בהסכמה: **"למה את מוציאה את כל הכביסה המלוכלכת שלנו החוצה, את רוצה שאני אשב בכלא? ט, את יכולה עדיין להתחרט"**. הקשרם של הדברים ברור ומתייחס לטענותיה של המתלוננת בדבר גילוי אלימות מצידו של הנאשם, מעשים שבעטיים עשוי הוא לשבת במאסר. בנסיבות אלה לא ניתן לקבל את הסברי הנאשם לפיהם התכוון רק לכך שהמתלוננת משתפת את המשטרה בנושאים אישיים ואינטימיים, וניכר כי מדובר בניסיון לשכנע את המתלוננת לחזור בה מדבריה על מנת למנוע מעצרו של הנאשם, ביטוי המעיד אף הוא על הבנתו של הנאשם כי מדובר בדברי אמת שהם בגדר "כביסה מלוכלכת", שיש להימנע ממסירתם על מנת להגן עליו.

גם בתעודות הרפואיות יש כדי לחזק במידת מה את גרסת המתלוננת, שכן עולה מהן כי נחבלה במגוון רחב של מקומות, לא רק בפניה, אלא גם בכפות הידיים, באמה הימנית ובזרועות, הן בחלק הפנימי והן בחלק החיצוני. נפילה על סף המדרכה, כמתואר על ידי הנאשם, יכולה להסביר חלק ניכר מחבלות אלה, והרי אין למעשה מחלוקת על כך שהמתלוננת נפלה ועל כך שעיקר החבלות נגרמו כתוצאה מאותה נפילה, אך דומה כי התמונה הכוללת של החבלות, משתלבת יותר עם תיאוריה של המתלוננת לפיהם תקף אותה הנאשם עובר לנפילתה, ובעוד היא מנסה לגונן על פניה נגרמו לה חבלות בידיים ובזרועות כתוצאה מהמכות שספגה מהנאשם, ומכאן קיומן של חבלות גם בחלק החיצוני וגם בחלק הפנימי של הידיים. למען הסר ספק, לא מצאתי ממש בטענות ההגנה בנוגע למועד פנייתה של המתלוננת לטיפול רפואי. המתלוננת השיבה לשאלות שנשאלה בהקשר זה בהרחבה, והמסמכים הרפואיים שהוגשו עולים בקנה אחד עם גרסתה. כמו כן, תועדו החבלות המקיפות בגופה על ידי הסיירת ש נעאמה כבר במסגרת ת/22, בסמוך מאד לאחר האירועים, והעובדה שלא פנתה מייד לבדיקה רפואית אינה פוגעת כהוא זה באותנטיות החבלות והפגיעות שנגרמו לה.

ראיה משמעותית נוספת, המאמתת גרסת המתלוננת, הפעם לגבי אירועי האישום השני, עניינה חילופי הודעות הטקסט ת/5 ו-ת/17 מיום 15.12.14, ובמרכזם ההודעה בה כתבה לנאשם: "**על הסכין אתה עוד תשלם ביוקר**". הודעה זו מתייחסת בבירור לאירוע בו עשה הנאשם שימוש אסור בסכין כלפי המתלוננת, ואילו הנאשם בתגובה אינו שולל או מכחיש אירוע מסוג זה, אלא משיב בהתרגומו: "**את השנה החדשה אחנוג עם לובה**". ניכר מחילופי הדברים כי הנאשם מבין היטב לאיזה אירוע מכוונת המתלוננת בהתייחסותה לסכין, ובעוד ההודעות משתלבות היטב עם גרסת המתלוננת לפיה נטל הנאשם סכין, והניף אותה כלפיה באיום, הרי שהסבריו הכבושים של הנאשם לפיהם ניסתה להתאבד באמצעות סכין והאשימה אותו באחריות לכך, אינם משכנעים כלל ועיקר.

באותו הקשר יש להזכיר גם את עדויות חברותיה של המתלוננת. חברות אלה לא נכחו באף אחד מהאירועים המפורטים בכתב האישום, אלא אך שמעו מהמתלוננת פרטים שונים לגבי האירועים הללו. במובן זה, אין בדבריהם כדי להקים בסיס ראיתי עצמאי לחובת הנאשם או כדי לבסס בהכרח את אמיתות דבריה של המתלוננת. עם זאת, לנוכח הרושם החיובי והאמין שהותירו בעדותן, ניתן לקבוע בבירור על יסוד דבריהן, כי בזמן אמת, עוד בטרם אירועי האישום הראשון והגשת התלונות במשטרה, שיתפה אותן המתלוננת באירועים אלימים שחוותה מצידו של הנאשם, לרבות אותו אירוע שעניינו איום בסכין מונפת. מדברי החברות עולה כי בזמן אמת תיארה בפניהם המתלוננת את מערכת היחסים עם הנאשם, על עליותיה ומורדותיה, על חלקיה האוהבים והנעימים ועל חלקיה הקנאיים, המאיימים והתוקפניים, באופן דומה לזה שתיארה בבית המשפט. הנה כי כן, שוללות עדויות החברות כל טענה אפשרית לפיה החליטה המתלוננת להפליל את הנאשם רק בדיעבד, בעקבות אירועי האישום הראשון ולאחר שגמרה דעתה באופן סופי להיפרד מהנאשם. למען הסר ספק, ככל שמדובר באישומים השני והשלישי, לא ניתן להתייחס אל הפרטים שנשמעו מפי חברותיה של המתלוננת כאל אמרת קורבן עבירת אלימות, באופן המאפשר שימוש בהם להוכחת אמיתות תוכן האמרות, בהיעדר ראיה על כך ששיתפה אותן במתרחש מייד לאחר קרות האירועים, אך גם בנסיבות אלה, הוכחת עצם אמירת הדברים מאמתת ומחזקת במידה רבה את מידת האמון שניתן לתת בתיאוריה של המתלוננת בדבר מערכת היחסים כולה, לרבות האירועים המוזכרים באישומים השני והשלישי.

התוצאה הכוללת היא כי על אף הקשיים המסוימים שהתגלו בנוגע לגרסת המתלוננת, הרי שעדותה בפני הייתה עדות מהימנה, משכנעת, הגיונית ומאוזנת, אשר נתמכה באופן ממשי בראיות חיצוניות משמעותיות, שבכוחן להסיר כל ספק שעשוי היה להתקיים אילו עמדה היא לבדה, ללא כל סיוע. מנגד, לא ניתן לתת כל אמון בגרסת הנאשם, כפי שהוצגה

על ידו בבית המשפט. הנאשם מסר אמנם גרסה ארוכה ומפורטת, והסביר בהרחבה את הרקע לאירועים על פי תפיסתו, אלא שמרבית פרטיה של אותה גרסה היו כבושים לחלוטין, ועלו לראשונה רק בעדותו בבית המשפט, מבלי שנמסר לכך כל הסבר משכנע. יתרה מכך, חלקים נרחבים מתוך גרסה חדשה וכבושה זו, עמדו בסתירה לאמור בהודעותיו במשטרה ולראיות מבוססות שהוצגו בפניו, והדוגמאות רבות.

כך למשל, סיפר לראשונה בעדותו בבית המשפט את סיפור "החשמלאי", אשר שימש אותו במטרה לשכנע כי המתלוננת דרשה לצאת עמו לבילוי באותו ערב כפיצוי על כך ששילמה לחשמלאי. סיפור זה לא רק שהיה כבוש לחלוטין, אלא גם עמד בסתירה לגרסתו כפי שתוארה ב-ת/8, שם תוארה מריבה סביב עניין עץ חג המולד. עוד טען כזכור כי המתלוננת הייתה כבר שתויה בעת שפגש אותה בתחילת הערב, לאחר ששתתה עם אחד מעמיתיה הרופאים, טענה כבושה שלא הוטח כלל במתלוננת. דוגמה נוספת עניינה התיאור המפורט של האירועים במועדון, בכל הנוגע להתנהלותם של המתלוננת ואותו אדם זר עמו התרועעה במקום. גם תיאור זה היה כבוש לחלוטין, לא נמסר בעדויות הנאשם במשטרה ולא הוטח במתלוננת. כפי שכבר הובהר, הכחיש הנאשם את עצם העלייה לקומה השישית ואת המפגש עם השכנים דוד ומרינה, על אף עדויותיהם הברורות בנושא זה והעובדה כי ב-ת/8 ובעימות ת/6 לא הכחיש כלל את המפגש עם השכן. רק לקראת סוף החקירה הנגדית העלה לראשונה את הטענה לפיה נהגה המתלוננת לאיים כי תכניס אותו לכלא, טענה אשר אילו היה בה ממש ניתן היה לצפות כי תימסר על ידו לחוקרי המשטרה החל מהרגע הראשון. כזכור, בפועל נמנע הנאשם מלהשיב לשאלה כלשהי ששאלו אותו החוקרים בהודעתו הראשונה ת/7, והתנהלותו אז בוודאי שלא תמכה בטענות החפות המאוחרות שהעלה.

לאורך כל העדות ניסה הנאשם באופן מניפולטיבי ושקוף להשחיר את פניה של המתלוננת, ללא כל בסיס ראיתי ממשי, זולת אמרותיו הכבושות. במסגרת זו צייר אותה כמי שמצבה הנפשי רעוע, כמי שנוטה לאובדנות וכמי ששותה דרך קבע לשוכרה ומאבדת שליטה על מעשיה. הניסיון לצייר אותה ככזו לא היה משכנע כלל ועיקר, ומרבית הטענות אף לא הוטחו כלל בפניה במהלך עדותה בבית המשפט. כאשר מדובר בהיקף השתייה בליל האירוע ראוי במיוחד להתייחסות אותה קבלה נ/6, אשר אמורה הייתה לבסס את הטענה כי הנאשם והמתלוננת שתו כמות גדולה של אלכוהול במועדון התמנון, כבר בתחילת הבילוי המשותף. בפועל, נחשף ניסיון זה כמניפולציה לא מוצלחת נוספת, כאשר התברר בעליל כי הקבלה הופקה בדיעבד לבקשת הנאשם, אשר התקשר לבעל המועדון מן המעצר וביקש ממנו להנפיק בדיעבד אסמכתא להיקף השתייה, על אף שהוא עצמו לא נכח במקום. הבעלים עצמו, מכרו של הנאשם מזה שנים רבות, ניסה לסייע בידו ולהשחיר אף הוא את פניה של המתלוננת, אך בין דבריו לבין עדות הנאשם נתגלו סתירות רבות, והוא אף ניסה להסתיר את העובדה כי הנאשם הוא שפנה אליו מהמעצר וביקש ממנו להנפיק את החשבונית.

בנסיבות אלה לא רק שהטענות סביב נ/6 אינן מסייעות לנאשם, אלא שגם הן מעידות בבירור על כך שגרסתו כולה הנה גרסת בדים שנרקמה בדיעבד על מנת לספק לו הגנה בבית המשפט. באופן דומה יש להתייחס להסבריו הכבושים בסוגיית הסכין, סביב הודעות הטקסט שב-ת/5, כפי שכבר הובהר לעיל. בפועל, וכפי שציין הנאשם ב-ת/8 ש' 18-19: **"הייתי מסטול מאלכוהול ולא זוכר כלום"**. מסקנה דומה עולה גם מהניסיונות הכושלים להעיר את הנאשם בהמשך אותו הלילה על מנת לחקור אותו. בנסיבות אלה מתחייבת המסקנה כי גרסתו המפורטת והכבושה לגבי האירועים אינה תולדה של התפכחות פלאית והתאוששות הזיכרון, אלא בגדר ניסיון כושל ליצור בדיעבד גרסה בלתי מפלילה של האירועים, שתסייע לו להתחמק מאחריותו למעשים המיוחסים לו.

לאור כל האמור לעיל, שוכנעתי מעל לכל ספק סביר כי הנאשם נהג כלפי המתלוננת באופן המתואר בעדותה בפני, ולפיכך יש להרשיעו בעבירות הנגזרות ממעשים אלה. אם אתייחס בהקשר זה לאישומים השונים, הרי שבאישום הראשון יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג. בסיכומיה הצהירה ב"כ המאשימה כי לנוכח טיבה של מערכת היחסים שהוכחה, הרי שאין מדובר "בבני זוג", בהקשר הנוכחי, ועל כן מדובר אך בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ללא נסיבות מחמירות. לנוכח הצהרה זו לא עסקתי בהרחבה בטיבו המשפטי של הקשר בין הנאשם למתלוננת, ואסתפק בכך שאציין כי בין השניים התקיים במשך כשמונה חודשים קשר רומנטי, בעל מאפיינים לא מבוטלים של קשרים זוגיים, אך השניים התגוררו בנפרד, ניהלו מערכות כלכליות נפרדות ולא קיימו חיי שיתוף מלאים. באשר למעשי התקיפה עצמם, מסרה המתלוננת כי בעקבות אירועי המועדון ולאחר שיצאו מהמונית בסמוך לביתה, החל הנאשם לדחוף אותה בחוזקה ולהכות בפניה ובראשה. המתלוננת לא מסרה מפורשות כי תקף אותה באגרופים כמתואר בכתב האישום, ואף הבהירה כי גוננה על פניה בידיה שספגו חלק מהמכות, כך שמחמת הספק לא יורשע הנאשם במתן אגרופים דווקא, אך אין ספק כי כתוצאה ממעשי התקיפה הללו נפלה המתלוננת ארצה ונחבלה באופן המתואר בהרחבה בתעודות הרפואיות.

באשר לאישום השני, תיארה המתלוננת אירוע שהתרחש כשלושה חודשים עובר לאירועי האישום הראשון, במסגרתו, במהלך אחת ממריבותיהן, נטל הנאשם סכין גדולה מתוך מגירה במטבח ביתה, והניף אותה לעברה באופן מאיים. בעקבות זאת פנתה אליו המתלוננת בדברי כיבושין והרגיעה אותו עד שצעד לאחור והניח לה לנפשה. מעשים אלה תואמים את המתואר באישום השני, למעט הפרט שעניינו הצמדת הסכין לבטנה של המתלוננת, פרט אשר לא הוכח ואשר הוכחש על ידה נמרצות.

לבסוף, באשר לאישום השלישי, תיארה המתלוננת במהלך עדותה מריבות קודמות, בהן נקט הנאשם כלפיה במעשי תקיפה ואיום. תיאוריה את התקיפות היו כלליים למדי, וגם תדירותן לא הובהרה כדבעי. באשר למעשים עצמם, תיארה המתלוננת תפיסה בידיים ופעולות הדיפה. באשר לאיומים, ציינה כי נהג לומר שלא יעזוב אותה ושירצח אותה אם תתרועע עם גבר אחר. גם כאן, מדובר היה בתיאורים כלליים בלבד, ולא צוירו אירועים מפורטים ספציפיים ובעלי הקשר. בנסיבות אלה אין להתעלם מדברי המתלוננת באשר למעשים האלימים שליוו את אותן מריבות קודמות, אך לא מצאתי מקום להרשיע את הנאשם ביותר מעבירת תקיפה אחת ועבירת איומים אחת בגין כלל האירועים הללו.

לאור כל האמור לעיל אני מרשיע את הנאשם באישום הראשון בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה על סעיף 380 לחוק, באישום השני בעבירת איומים - עבירה על סעיף 192 לחוק ובאישום השלישי בעבירות תקיפה ואיומים - עבירות על סעיפים 379 ו-192 לחוק.

ניתנה היום, י"ט אב תשע"ה, 04 אוגוסט 2015, במעמד הצדדים